

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΧΑΣΩ ΤΗΝ ΣΙΡΛΕΪ

«Ένα περίεργο άρθρο για τον πιο μικρό «άστερα» του Χόλλυγουντ, την περιφημη ΣιρλεΪ, γραμμένο από τη μητέρα της.»

ΕΛΕΤΕ να μάθετε πώς έγινε κινηματογραφικός «άστερας» η μικρούλα μου ΣιρλεΪ; Από μία περίεργη σύμπτωση. Μία μέρα που πήγα στο σχολείο την κορούλα μου, η δασκάλα της μου είπε ότι την είχαν επισκεφθή οι διευθυνταί μιας κινηματογραφικής εταιρείας και της είχαν ζητήσει να τους υποδείξει ποιά κορίτσια θά μπορούσαν να «γυρίσουν» στο στούντιο. Η δασκάλα της λοιπόν, ολόχαρη, με παρακάλεσε να της επιτρέψω να συστήσω τη ΣιρλεΪ σ' αυτούς τους κυρίους. Είχε τη γνώμη ότι η κόρη μου ήταν γεννημένη για τον κινηματογράφο. Κι' ωστόσο, πρέπει να σας εξηολογηθώ, ότι εγώ δεν είχα συλλογιστή ποτέ μου μια τέτοια σταδιοδρομία για τη ΣιρλεΪ. Είχα δη στην όθονη τον Τζαίκο Κούγκαν και τον Τζαίκο Κούπερ καθώς κι' όλα τ' άλλα αξιολογώματα παιδιά που παίζουν στον κινηματογράφο, μα δεν είχα συλλογιστή ποτέ μου ότι μπορούσε κι' η κόρη μου να γίνει «άστερας». Η ζωή μου ήταν απλή και ήσυχη. Ο άνδρας μου εργαζόταν ως υπάλληλος σε μία Τράπεζα κι' ο κόσμος του κινηματογράφου μάς ήταν τελείως άγνωστος και απληροίαιστος.

Δέχτηκα λοιπόν να δοκιμάσουν τη ΣιρλεΪ και τη συνάδευσα μάλιστα η ίδια στο στούντιο. Μα δεν με άφησαν να παρακολουθήσω τη δοκιμή της, γιατί είχαν τη γνώμη, ότι η παρουσία μου θά έκανε τη ΣιρλεΪ να χάσει τη φυσικότητά της. Κι' έτσι η μικρή κόρη μου αντίκρουσε μ' ένα εκπληκτικό θάρρος τὰ μηχανήματα και τους σκηνοθέτες. 'Απ' όλες τις μικρές κι' απ' όλους τους μικρούς που πέρασαν εκείνη τη μέρα από το στούντιο, η ΣιρλεΪ ήταν η καλύτερη! Οι διευθυνταί της κινηματογραφικής εταιρείας έτρεξαν ολόχαροι για να με συγχαρούν και να με θεσπιάσουν ότι η κορούλα μου θά έκανε θαύματα στην όθονη.

Ο πατέρας της όμως, μόλις έμαθε ότι η ΣιρλεΪ είχε κάνει μία δοκιμή στο στούντιο, έγινε έξω φρενών και λίγο έλειψε να με...χωρήσει! Δεν μπορούσε να υποφέρει την ιδέα ότι η κόρη του θά γινόταν ένα είδος μικρού τέρατος, όπως εκείνα που παρουσιάζουν στα ιπποδρόμια! 'Εγώ τότε τον άφησα πρώτα να ξεθυμάνει κι' ύστερα του εξήγησα ότι είχαμε καθήκον να δοκιμάσουμε την ΣιρλεΪ να κάνει την «καριέρα» της, γιατί είχε «μεγάλο ταλέντο για τον κινηματογράφο», όπως είχαν πει οι διευθυνταί της εταιρείας. Ο άνδρας μου ανάγκαστηκε να υποχωρήσει κι' έτσι η κορούλα μας, με την αδειά του πατέρα, άρχισε να κάνει τὰ πρώτα βήματά της στον κινηματογράφο.

Η ΣιρλεΪ έπαιξε για πρώτη φορά στο στούντιο ένα ρολάκι στο φιλμ «Σουάρ Μπαϊμπις». Εργαζότανε τέσσερες φορές την εβδομάδα και κέρδιζε τότε δέκα δολάρια τη μέρα. Μα αυτά τα δέκα δολάρια δεν άρνησαν να γίνουν έκτατο (100!), όταν η ΣιρλεΪ έγινε «άστερας» του Χόλλυγουντ...

Δεν θά ξεχάσω ποτέ τη συγκίνηση που ένιωσα όταν είδα για πρώτη φορά στην όθονη την κόρη μου. Θυμάμαι πολύ καλά, ότι άρχισα να κλαίω σουδά από τη χαρά μου. Η ΣιρλεΪ έπαιξε το ρόλο μιας μικρούλας όρφανης. Ήταν έλο δροσιά, γάρι και άθωότητα. Και πώς μιλούσε! Με πόση φυσικότητα! Με πόσο θάρρος! Όταν άκουσα τη φωνή της, ένιωσα την 'δία συγκίνηση που δοκίμασα όταν την άκουσα για πρώτη φορά να προφέρει τὰ πρώτα λόγια της και να κάνει τὰ πρώτα βήματά της.

Από τότε δεν έχασα ούτε μία ταινία της. Τις έχω δη και εξαπαθή κι' εγώ δεν ξέρω πόσες φορές. Μα μη νομίζετε ότι πηγαίνω στον κινηματογράφο για να θαυμάσω τη χαρί της και το

χαμόγελό της. Ο σκοπός μου είναι άλλος. Πηγαίνω για να παρακολουθήσω προσεχτικά κάθε κίνησή της, κάθε στάσι της, κάθε έκφραση του προσώπου της. Μ' αυτό τον τρόπο βλέπω τις έλλειψεις της, τὰ ελαττώματά της και προσπαθώ να την τελειοποιήσω, να την κάνω μία μεγάλη καλλιτέχνηδα.

Κάθε φορά που πρέπει να μελετήσω έναν καινούργιο ρόλο της, ο σκηνοθέτης μου εμπιστεύεται το κείμενο. Κι' εγώ τότε, με ύπομονη και προσοχή, της μαθαίνω τι πρέπει να πη, πώς να το πη, τι εκφράσεις ταιριάζουν στα λόγια της και τέλος πώς να εξωτερικεύη τὰ αισθήματά της, τη χαρά της, τη λύπη, το θυμό, τη στενοχωρία. Η ΣιρλεΪ έχει μία εκπληκτική αντίληψη, μια αξιοθαύμαστη έξυπνάδα κι' έτσι δεν δυσκολεύεται διόλου να μάθει το ρόλο της. 'Εκείνο όμως που είναι πιο περίεργο απ' όλα είναι ότι η ΣιρλεΪ, όταν θρεθή μπροστά στο μηχανήμα του κινηματογράφου έρμηνεύει το ρόλο της όχι όπως ακριβώς της τὸν έμαθα εγώ, αλλά μ' ένα δικό της χαρακτήρα, πράγμα που κάνουν έλο τον κόσμο να μένει κατάπληκτος μπροστά σ' αυτό το «φαινόμενο»!...

Μία μέρα ωστόσο τη ρώτησα:

—Γιατί, ΣιρλεΪ, δεν παίζεις το ρόλο σου, όπως σου τὸν μαθαίνω εγώ στο σπίτι;

—Η κόρη μου γύρισε και με κύτταξε σατισμένη.

—Μά πώς, μαμά, μπορείς να συλλογίζεσαι ότι δεν σε άκούω! μου απάντησε. Παίζω το ρόλο μου όπως μου τὸν έχεις μάθει!

Η καυμένη η ΣιρλεΪ! Πόσο έχει δικη! Ούτε και η ίδια δεν καταλαβαίνει τις αλλαγές που κάνει στη «διδασκαλία μου» το καλλιτεχνικό ένστικτό της, η ιδιοφύια της, το ταλέντο της!...

Πολλές φορές τώρα η ΣιρλεΪ δεν μένει και τόσο εύχαριστημένη από το στούντιο. Τὰ φιλμ που παίζει έχουν υποθέσεις από τη ζωή του υποκόσμου, την οποία φωτίζει με το χαμόγελό της και την άθωότητά της. Γι' αυτό η ΣιρλεΪ, όταν γυρίζει στο

σπίτι, παίζει μονάχη της τὰ έργα που της άρέσουν, όπως εινε διασκευασμένα για το θέατρο.

Η ΣιρλεΪ έχει παίξει σε πολλά φιλμ κι' εδώ κι' ένα χρόνο έγινε επίσημως κι' αυτή ένας από τους ανεγνωρισμένους «άστερας» του Χόλλυγουντ. Τὰ γράμματα λοιπόν που λαμβάνει κάθε μέρα από τους μικρούς θαυμαστάς και τις μικρές θαυμάστριές της, εινε αναρίθμητα. 'Επίσης άμετρητα εινε και τὰ δώρα που της στέλνουν απ' έλο τον κόσμο. Δεν φαντάζομαι να υπάρχει κανένα άλλο παιδί που να έχει τις περισσότερες, τὰς μεγαλύτερες και τις ωραιότερες κοκκίες! Τρία ολόκληρα δωμάτια της θ' άλλας μας εινε γεμάτα από τὰ αναρίθμητα παιχνίδια της. Όσο για το τηλέφωνο, κουδουνίζει από το πρωί ως το θρόδυ. Η ΣιρλεΪ ωστόσο δεν προσέχει η καλύτερα δεν καταλαβαίνει ότι όλα τὰ γράμματα και τὰ τηλεφωνήματα εινε γι' αυτήν. Μία μέρα όμως, σ' ένα εστιατόριο του Χόλλυγουντ μου έκανε για πρώτη φορά την ερώτηση που φοβόμουν από πολλόν καιρό. Καθόμαστε παράμερα, για να αποψυγούμε τα περίεργα θλιμμένα, μα κάποιος γνώρισε άμέσως τη ΣιρλεΪ κι' έτρεξε, μαζί μ' ένα πλήθος άλλων θαυμαστών της, για να τή δη από κοντά. Τότε η ΣιρλεΪ με ρώτησε:

—Γιατί, μαμά, έλος αυτός ο κόσμος θέλει να με δη; Όμοιολόγ, ότι θρεθήκα σε πολύ δύσκολη θέση και δεν ήξερα τί να της απαντήσω. Έπειτα όμως της είπα:

—Μά, όπως ο κόσμος αγαπάει τα γατάκια και τὰ σπουργίτια, έτσι αγαπάει και τὰ μικρά παιδιά...

Η ΣιρλεΪ με κύτταξε με κάποια δυσπιστία κι' ύστερα χαμήλωσε τὰ μάτια της και συνέχισε αδιάφορη το φαγητό της.

Έχω την έλπίδα λοιπόν, ότι η κόρη μου θά μείνη για πολλά χρόνια ακόμα έτσι αγνή και άθωα. Δεν θέλω να χάσω τη ΣιρλεΪ, τη σημερινή ΣιρλεΪ, που ζη μέσα σ' έναν παραμυθένιο κόσμο. Θά προσπαθήσω με κάθε τρόπο να την προφυλάξω.

Η μικρούλα ΣιρλεΪ κι' η μητέρα της